
Annbjørg Sørbo

MINNEORD

HARALD TRASTI

JAN GRØTAN

LEIV TORMOD HANSEN

TOVE STEINSVIK

Det var det med stor sorg vi mottok beskjeden om Annbjørgs bortgang, selv om det ikke var helt uventet. Hun døde 12. februar 2024 etter flere år med alvorlig sykdom. Med sterk livsvilje og stort pågangsmot satte hun dype spor etter seg som en faglig dyktig radiolog. Utenom jobben fant hun rekreasjon i natur og kultur – og for dette var Nord-Norge et perfekt sted for henne og mannen hennes, Oddvar.

Annbjørg ble født i Klepp kommune på Jæren 30. mars 1950. Hun vokste opp på gård, og omgitt av et bølgende jordbrukslandskap og mildt kystklima ble hun tidlig interessert i jord- og hagebruk. Hun tok agronomeksamen i 1975 – et avbrekk i medisinstudiet som var tilpasset Oddvars jobbsituasjon. Hun tok medisinsk embetseksamen i Oslo i 1979. Deretter fulgte turnustjeneste ved Stokmarknes sykehus (Nordlandssykehuset Vesterålen) og distriktsturnus i

Vågan kommune i 1979–80. Videre fulgte assistentlegetjeneste ved Stokmarknes sykehus, først ved medisinsk avdeling, deretter ved røntgenavdelingen (fra 1981). Etter spesialistutdanning ved Universitetssykehuset Nord-Norge ble hun avdelingsoverlege ved røntgenavdelingen ved Stokmarknes sykehus i 1986.

Annbjørg stilte store krav til seg selv. Hun var arbeidsom, kunnskapsrik og analytisk. Hun viste stor lojalitet til lokalsykehuset, og var en banebryter på mange måter. Som første kvinnelige avdelingsoverlege viste hun gode lederegenskaper og en streng lederstil. Med en ærlig interesse i faget, målrettet innsats og et skarpt intellekt opparbeidet hun seg autoritet og respekt. I kritiske situasjoner og ved vanskelige utredninger spilte hun en stor rolle for klinikerne. Hun var også rask til å viderefremme «tilfeldige» alvorlige funn.

Etter hvert som radiologifaget gjennomgikk store endringer med bruk av nye modaliteter, måtte hun lære ultralyd, CT og MR tilpasset lokalsykehusets behov. Også dette mestret hun med sin vante grundighet.

Vi som kjente Annbjørg, føler nå et tomrom. Hun hadde en sterk tilstedeværelse i kraft av sin integritet og klokskap. Hun hadde også en lun humor og en usedvanlig god fortellerevne. Hun var vel bevandret i litteraturen, og som leser var hun like analytisk som i radiologifaget. Det var derfor alltid interessant å høre hennes tolkning av ei bok.

For øvrig fant hun helt til det siste stor glede i markens grøde – enten det var til nytte eller kun til pyrd.

Vi lyser fred over Annbjørgs gode minne, og våre tanker går til Oddvar, Ingvild, Geir, Sofus, Åsa og Ragnar.

På vegne av kollegaer ved Nordlandssykehuset Vesterålen

Publisert: 23. september 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.24.0440
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 26. juni 2026.